

OPLUSNAĆ (1) *vb pf*

o jasne.

[*fut 3 sg opluśnie.*] ◊ *praet 3 sg m oplusnął.*

Sł stp brak, Cn s.v. pluskam, Linde także XVII w.

Opryskać, pokropić co, ochlapać; aspergere, spargere Cn [kogo, co]: Ociełki Kanclerz koronny/ dziwnie łie o to gniewał/ kto v iego łtołu iedząc obrus kiedy opluśnął. KochAp 8; [W Przemysłu go [konia] to dworak ieden w niem wżkodził. Iądę w miáłto/ ten ifty łtał poblizu drogi W iedwabiu/ á w łáfian świeży obłzył nogi. Opluśnie go ten márchá/ á iefcze do tego/ Błotnym ogonem przetnie przez gębę łámégo. Albertus A2v (Linde)].

Formacje współrdzenne cf PLUSKAĆ.

Cf [OPLUŚNIENIE]

AW